

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

Nauždy
PRINCEZNA

CONNIE GLYNNOVÁ

FRAGMENT

Zápisky z Rosewoodu

Navždy princezna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Connie Glynnová
Zápisky z Rosewoodu 5 – Navždy princezna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nauždy
PRINCEZNA

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

Navždy
PRINCEZNA

CONNIE GLYNNOVÁ

FRAGMENT

*Věnováno Homework Radio, které mě doprovází,
kdykoli píšu dlouho do noci. V tu dobu dostává set
„That 2 a.m. Fresh Air“ úplně jiný rozměr.*

Copyright © Connie Glynn, 2022
Cover illustration copyright © Caroline Garcia, 2022
Translation © Pavla Kubešová, 2022
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6158-0 (1. vydání, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-253-6160-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6161-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6162-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Prolog

Na světě existují kouzelná místa, na kterých se můžete vždycky ztratit. Jamie to věděl lépe než kdokoli jiný.

V některých z těch míst je vám příjemně, třeba když se zasníte za bílého, deštivého dne, anebo když uslyšíte hezkou písničku, která vám připomene domov. Jiná místa mohou být děsivá – jako hustá mlha v neznámém lese, a další mohou být tak nesmírná a hluboká, až má člověk strach, že už nikdy nenajde cestu ven. Takhle ztracený by se člověk cítil, pokud by šlo o oblohu, vesmír nebo nekonečný odraz hvězd na půlnoční hladině jezera. Podobně se cítil Jamie Volk, když si uvědomil, že civí na vzdálený kostelní zvon, jehož vyzvánění se ozývalo mezi horami a oznamovalo jeho narozeniny.

Jamie vyrůstal bez rodičů a neměl tušení, kdo vlastně je, takže nikdy neměl důvod tenhle den slavit. Všechno se ovšem změnilo, když našel svého otce. O kolik jiné bylo mít otce, který čekal na opětovné setkání v den, kdy se narodil.

Jamieho paže se jemně, jako letní déšť, dotkla ruka a přitáhla jej zpět do jeho těla. Ohlédl se přes rameno a uviděl, jak se na něj usmívá jeho nejvěrnější přítel a ochránce.

„Nepůjdeš dovnitř?“ zeptal se Haru.

Jamie se pohledem vrátil k rozlehlé noční obloze. „Dej mi ještě pár minut.“

„Počkám, až budeš připravený.“

Bylo samozřejmé, že počká. Haru na něj byl ochotný čekat tak dlouho, jak bylo nutné.

Odráz dvou chlapců se mísil s odraženou září hvězd. Jamieho napadlo, že je to asi lepší, než kdyby tu byl sám.

„Dovolíš mi to vyslovit?“ ozval se Haruův šepot. Jeho slova byla jemná jako pavoučí vlákno a Jamieho pořádně zaskočila.

Zaváhal. „Obvykle lidem nedovoluju tento den jakkoli slavit.“

Jeho partizan se zazubil a v očích se mu uličnický zablesklo. „Neříkej to Ingrid,“ varoval jej. „Upekla ti dort.“

Jamie se nevěřicně otočil k Haruovi. Ta představa byla tak absurdní, že mu málem vyvolala úsměv na rtech.

Po obloze plula fialová mračna. Haru se nepohnul. Dál čekal, přesně jak slíbil.

„Víš, můžeš to vyslovit,“ řekl Jamie nakonec a ucítil, jak se partizan vedle něho rozzářil.

Haru se na člověka, pro jehož bezpečí by udělal všechno, co bylo v jeho silách, zářivě usmál. „Všechno nejlepší k devatenáctým narozeninám, Jamie.“

*

Na světě existují kouzelná místa, která charakterizuje pocit osamělosti. Někdy jsou ta místa plná lidí a neutuchajícího tlachání, jindy jsou opuštěná, jako když oceán brázdí jediná loď. Někdy se taková místa objeví přímo u vás doma. Může to být dům obrácený vzhůru nohama po právě skončeném večírku anebo jídelna s narozeninovým dortem a princeznou, která má úplně sama sfouknout svíčky. Podobně jako ta v Maradovii.

Všude v místnosti se válel roztrhaný a pokrčený balicí papír z drahých dárků. Všechny však byly jen na odiv a zcela neosobní, doplňovala je řada jmen neznámých zahraničních politiků a členů

královských rodin. Byly to nechtěné požitky vyplývající z odhalení jejího královského původu po letech skrývání.

Princeznu vždycky udivovalo, že se může topit v přepychu – ale pokud se o něj nemá s kým podělit, je bezcenný. Stejně bezcenný jako se teď cítila ona sama.

S povzdechem zvedla lžici a zavrčela na pokřivený odraz v prohnutém stříbře.

Nic ji nečinilo tak osamělou jako myšlenky, které jí ležely v hlavě. Že si zaslouží být sama, protože se chovala jako stvůra, která do života všech blízkých, zejména těch, které nejvíc milovala, přinesla jen samé potíže.

„Všechno nejlepší k osmnáctým narozeninám, Ellie,“ zamumlala si pro sebe s posměchem. „Tentokrát jsi to vážně všechno zpackala.“

*

Na světě existují kouzelná místa, kde se člověk cítí jako doma. Vánoční rána, kdy trhání balícího papíru souzní s praskáním ohně v krbu, v posteli pod přikrývkou po dlouhém dni, anebo v bezpečné náruči osoby, kterou milujete ze všech nejvíc. Domov někdy připomíná i vůně nebo zvuk, třeba společný smích s nejlepším přítelem, jehož úsměv je stejně široký jako váš, anebo vůně čerstvě upečeného koláče připraveného milujícími rodiči.

Lottie Pumpkinová ten pocit moc dobře znala a taky moc dobře věděla, jaké to je, když o všechno přijdete. Tu bolest pořád cítila. V srdci měla prázdné místo ve tvaru své princezny a partizana, a ta bolest tam byla od chvíle, co ji Jamie a Ellie opustili.

Nevěděla ovšem, když tak seděla s rodinou Binah Faeové a užívala si narozeninového jídla, které jí připravili, že velmi vzácně může kouzlo žít i v lidech. Lottie Pumpkinová byla jedním z těch lidí – jedním z těch, které kouzlo nikdy neopustilo.

„Všechno nejlepší k osmnáctým narozeninám, Lottie.“ Binah se na ni z protější strany stolu zazubila a Lottie, navzdory bolesti v srdci, jí úsměv oplatila.

Cítila naději, a dokud ta naděje zůstávala, vždycky existoval domov, kam se mohla vrátit.

Byla nezastavitelná.

ČÁST PRVNÍ

Laskavá

(přídavné jméno)

ta, která je velkorysá, přátelská, nápomocná a ohleduplná

V uplynulých třech letech se Lottii Pumpkinové podařilo uniknout smrtelně nebezpečnému vycvičenému zabijákovi, vyhnout se únosu – a nechat si zlomit srdce. To nebylo zlé. Přesto se nic z toho – ani smrtící vrah, ani obludné královské tajemství – nedalo srovnat s příšerným nepohodlím, které cítila, když seděla v zatuchlé kanceláři Andersonovy účetnické firmy.

Pan Anderson byl tím nejobyčejněji vyhlížejícím člověkem, jakého kdy Lottie viděla. Tak obyčejným, že by na něj při policejní identifikaci určitě nedokázala ukázat, ani kdyby v té řadě stál jenom on sám.

Na rozdíl od něho měla jeho kancelář jedinečný rytmus. Na stěně tikaly staré kukačkové hodiny a na stole ťukaly stříbrné kuličky Newtonovy houpačky. Všechno v té místnosti pocházelo ze stejné doby jako hrot plnicího pera pana Andersona, který se jím podepisoval a doplňoval číslice na hromady a hromady složitě vypadajících dokumentů. Lottie si byla jistá, že pokud se jí brzy nepodaří zmírnit napětí, celá místnost se tlakem rozletí.

„Promiňte –“

Pan Anderson zvedl prst a okamžitě ji tím přerušil. „Ještě moment, prosím.“

Lottie se nad odměřeností pana Andersona kousla do jazyka. Účetní dál škrábal po papírech, dokud konečně nevzhlédl a neposunul si brýle na nose.

„Takže, slečno... Pumpkinová?“

„Ano.“

Ještě jednou zkontroloval její jméno. „Musím říct,“ spustil pan Anderson, „že za tu dlouhou dobu, co jsem účetním, jsem se ještě nikdy nesetkal s tak kuriózním případem, jako je tento.“ Prokřupal si klouby na rukou a zatvářil se přitom, jako by se chystal kousnout do obzvlášť šťavnatého kusu masa. „Nejenom pokud jde o komplikace se zahraničním účtem, ale i z hlediska velmi silného zabezpečení.“

Kdyby to Lottie nepřipadalo divné, myslela by si, že je ten muž nadšením bez sebe.

„Ať ten bankovní účet založil kdokoli, nepochybně splnil svůj domácí úkol. Rozhodně není snadné zjistit, komu patří anebo odkud přicházejí platby.“

Lottie na něj z protější strany stolu zamžikala. „A to je dobře?“

Pan Anderson její otázku ignoroval a pokračoval: „Niméně když jsem s pomocí dopisu o odstupném, který jste minulý měsíc obdržela od Nejvyššího soudu v Maradovii, potvrdil vaši identitu, už to bylo docela jednoduché.“

„Takže?“

„Takže –“ rychle k ní přes stůl přesunul jeden z dokumentů – „pokud tohle podepíšete, jsou peníze vaše a můžete s nimi nakládat dle libosti. Bez omezení.“

„Aha!“

Za normálních okolností by to byla skvělá zpráva, ale takhle Lottie cítila jen obavy. Nebyla tu kvůli penězům. Vážně doufala, že dostane šanci promluvit s Wolfsonovými a varovat je. Někde tam venku byl Claude Wolfson, zdiskreditovaný princ aspirující na krále Maradovie, a měl děsivý plán, jak se pomstít rodině, která jej připravila o korunu. Lottie možná netušila, jakou formu jeho zahrožklá pomsta bude mít, ale věděla, kdy se ji chystal uskutečnit.

Na výroční neboli Zlaté květinové slavnosti. Ještě nedávno by bylo zcela samozřejmé, že pozvánku dostane i Lottie. Teď ale mohla jako opuštěný pes jen vyčkávat a žalostně doufat, že by jí přece jen mohli pozvat.

Lottie musela Ellii a její rodinu předem varovat, což by bylo snadné, kdyby ovšem nedošlo k zablokování všech komunikačních kanálů. Dopisy se jí vracely, e-maily nemohly být doručeny, hovory nikdo nebral. Královská rodina Lottii opravdu a důkladně odstříhla.

Její obavy musely být na jejím obličejí znát, protože pan Anderson přimhouřil oči. „Děje se něco, slečno Pumpkinová?“

Lottie zaváhala a chvíli si hrála s lemem svých šatů. „Já jen... To je opravdu všechno?“ Hlas se jí zřetelně zadrhl. „Neměla bych si s někým promluvit? Není skutečně potřeba žádná komunikace?“

„Ne, s ničím si nemusíte dělat starosti.“ Pan Anderson se usmál. „Vzhledem k tomu, že jste podle maradovijských zákonů dosáhla plnoletosti a že skončilo soudní řízení, jsou peníze vaše.“

Lottiina ruka zabloudila k vlčímu přívěsku, který měla na řetízkou kolem krku a který představoval poslední spojení s Ellii a Jamiem. „Chápu. Jen jsem myslela, že si budu muset ještě s někým promluvit.“

Newtonova houpačka se pomalu zastavila a pan Anderson se zamračil. „Já myslím, že to nechápete, slečno Pumpkinová,“ poznamenal. „Tohle vám změní život.“

Lottie neuměla vysvětlit důvody, proč se chce zkontaktovat s Wolfsonovými, a tak se jen dál nervózně vrtěla.

Pan Anderson to zkusil znovu. „Podívejte, dovolte, abych vám to objasnil. Když odečtete moji provizi a všechny příslušné daně, s vašimi měsíčními platy za dobu, kdy jste byla zaměstnaná jako portman princezny Eleanor Wolfsonové, s bonusy vyplývajícími z klauzule o možném ohrožení života, a s paušální částkou vycházející

z jednání o odstupném, máte nyní na účtu 697 790 maradovijských alexiů, což se rovná 711 452 britským librám.“

„Já to chápu. Já jen, že...“ Zarazila se. „Počkat, cože?“

Pan Anderson se zazubil. „Jednoduše řečeno, slečno Pumpkinová, jste bohatá.“

Lottii spadla brada.

„Vidím, že jste se konečně probudila.“ Pan Anderson jí přistrčil své plnicí pero s iniciálami. „Můžete se podepsat, prosím?“

Lottie s vykulenýma očima sáhla po peru. Jak podepisovala svou cestu k novému životu, nejasně si uvědomovala skřípání pera po papíře. Věděla ale, že kdyby si mohla vybrat, vyměnila by všechny ty peníze za možnost znovu si promluvit s Ellií a Jamiem.

„Utraťte je moudře, slečno Pumpkinová,“ poradil jí účetní.

„To vám nemusí dělat starosti, pane Anderson,“ odvětila Lottie. „Žádná suma peněz mi nemůže dát, co chci.“

*

Binah, s pytlíkem rozinek v čokoládě v ruce, vzhledla z černé kožené pohovky v čekárně. Sotva uviděla Lottiin sklíčený výraz, vyhrkla: „Á, panebože.“

Lottie zavrtěla hlavou. „Ne. Dostala jsem dobré zprávy. Jaksi... Ehm, zdá se, že jsem získala poměrně dost peněz.“

„To bych řekla, poté, co jsi tři roky riskovala život jako Elliin portman,“ zabručela Binah a hodila si do pusy rozinku. „Ale nepodařilo se ti promluvit s nikým, kdo je ve spojení s maradovijskou královskou rodinou.“

To nebyla otázka. Odpověď na ni totiž byla z Lottiina výrazu víc než zřejmá.

Binah je vyvedla do nóbl ulic Knightsbridge. Venku se hned začala ovívat rukou ve snaze aspoň trochu zmírnit intenzivní žár

města. „Pořád máme téměř rok na to, abychom je varovaly,“ podotkla Binah a vzdychla. „Ačkoli by to bylo snazší, kdybychom věděly, jaký je ten plán.“

Lottie trávila léto s rodinou své kamarádky Binah v jejich městském domě v Londýně a díky nekonečnému přístupu k lahodnému, doma připravovanému jídlu a idylickému běhání po cestičkách parku St. James's se trochu zakulatila. Každé ráno využila příležitosti a vyběhla si vyčistit hlavu a přinést kávu a čerstvé pečivo z nedalekého pekařství jako poděkování kamarádčiným rodičům. Rozhodně nestála o to, aby pro ně byla břemenem.

I přes veškeré pohodlí předstíraného domova však nemohla uniknout stínům, které číhaly v zadních koutech její mysli, stínům, které nabíraly podobu Jamieho Volka. Šeptaly slova, která napsal do dopisu, než odešel, aby se připojil ke svému otci a k leviatánům, zákeřné organizaci, která přísahala, že ukončí vládu Wolfsonovy rodiny. V tom dopise slíbil, že se pro Lottii vrátí, a Jamie nikdy neřekl nic, co nemyslel vážně.

Když se Claude odhalil jako Jamieho otec, ukradl chlapce, kterého Lottie nazývala přítelem. A teď se bála, že změni Jamieho v něco, co nepozná. Věděla, že se pro ni Jamie jednoho dne vrátí, ale nevěděla, co bude v tom případě dělat. Kým Jamie bude. Co když ho Claude změni v monstrum?

„O čem přemýšlíš?“ zeptala se Binah a za svými brýlemi přimhouřila oči.

„Popravdě?“ Lottie rozechvěle povzdychla. „Přemýšlela jsem o Hamelnské formuli.“

Binah se na chvíli zamyslela a u toho bezděčně semkla rty. „Nemyslím, že ji Claude použije na vlastního syna,“ nabídla svůj pohled na věc. „Nezdá se, že by ji použil na některého člena leviatánů.“

Lottie doufala, že má pravdu.

Claude měl v rukávu spoustu es a nejhorší z nich byla Hamelnská formule, substance na ovládnutí mysli. Lottie její účinky viděla na vlastní oči u jejich kamaráda Percyho. Ta látka potlačila všechno, co činí člověka jedinečným, a přemění jej v tupou zombie.

„Nesmíme ale zapomínat, že Claude je zcela bezcitný,“ připomněla jí Lottie a potřásla hlavou, aby se zbavila svých strašlivých představ. „Pokusil se zabít Hiranu – matku svého vlastního dítěte – jen z přesvědčení, že by nemanželský syn mohl ohrozit jeho nárok na trůn.“

„A taky lže,“ dodala Binah. „Přiměl Jamieho, aby si myslel, že za její smrt mohou Elliini rodiče.“

Lottie polkla knedlík, který jí najednou vyrostl v krku, protože si uvědomila, že omezené využití mysl ovládající směsi ze strany Claudea najednou dávalo smysl. „Kdo potřebuje Hamelnskou formuli, když k vymývání mozku úplně stačí obyčejný příběh?“

Kdyby Claude dosáhl svého, jen díky svým myšlenkovým hrám by si kolem prstu omotal celý svět.

„Pojďme na kávu,“ navrhla Binah ohleduplně ve snaze vytáhnout Lottii z jejích ponurých myšlenek.

Vklouzly do nejbližší kavárny a posadily se na místo u okna, poblíž věšáku s časopisy. Lottie začala mluvit o penězích.

„Takže, jo, je to mnohem víc, než jsem čekala,“ konstatovala Lottie, zatímco si míchala své ledové bílé moka.

„Ale –“ nadhodila Binah – „cítíš se provinile, protože bys měla být šťastná. Zatím si však jen zklamaná, protože tvůj další pokus, jak mluvit s Wolfsonovými a varovat je, že si pro ně jde Elliin ďábelský strýc, přišel vniveč.“

Lottie ztuhla. „Jak to víš?“

Binah se rozesmála a usrkla si čaje. „Je to dar. Umím skvěle objasňovat věci, které lidé nevidí. Ale v tomhle okamžiku je to prostě naprosto zřejmé.“

Samozřejmě že Binah měla pravdu. Nakonec, byli to dva členové leviatánů, kteří jí poskytli potřebnou informaci. Ingrid jí to prozradila svým nesmyslným blábolením o Alexisovi, úplně prvním Wolfsonovi, který usedl na maradovijský trůn. A pak Haru, jehož deník obsahoval data, která korespondovala s každou Zlatou květinovou slavností. Zjistit, že se Zlatá květinová slavnost koná každých deset let na počest dne, kdy se Alexis zmocnil trůnu, vyžadovalo už jen drobný průzkum. A potom všechny kousky skládačky zapadly na své místo. S Claudeovou slabostí pro teatrálnost bylo nabíledni, že se mysteriózní plán leviatánů uskuteční právě o takovém důležitém výročí.

„Kdo by si pomyslel, že promluvit s nimi bude to nejtěžší?“ zabrblala Lottie a opřela se o opěradlo své židle.

„Měli bychom si připít,“ oznámila zničehonic Binah a zvedla svůj kouřící šálek. „Na tvoje nové bohatství a na náš poslední rok v Rosewoodu... i když nebude takový, jak jsme si jej představovaly.“

Lottie pomalu zvedla svůj šálek. „A,“ dodala, „na to, aby plán, se kterým přijdeme, konečně fungoval.“

S nuceným veselím si přitukly a obě si pořádně lokly, jako by se řešení všech jejich problémů mělo zázračně objevit na dně jejich šálků.

Lottie se znovu opřela a zamyslela se. Šest měsíců. Ellie a Jamie jsou z jejího života pryč už šest měsíců. Navzdory tomu se jí na krku pořád houpal vlčí přívěsek a měla i sametovou krabičku, v níž uchovávala svou rodinnou korunku. Navíc na prstě nosila prsten s hvězdami, který zamýšlela dát Jamiemu. Tolik upomínek. Tolik vzpomínek. Ale taky ji nepřestávalo bolet na hrudi od zlomeného srdce a v nitru neustále cítila strach, že by si pro ni mohli přijít leviatáni, že by si pro ni mohl přijít Jamie, že už k němu nikdy nepronikne, že –

Úzkostné myšlenky přerušil její pohled, který padl na jeden z časopisů na věšáku. „Á, panebože.“

Na přední obálce časopisu *Toffee* byl Elliin obličej. Anebo, přinejmenším, to byla verze Elliina obličej. Ovšem jakási předstíraná, nepřírozená verze obličej dívky, kterou Lottie znala. Vlasý měla upravené do uhlaženého, po bradu dlouhého mikáda, díky kterému byla její tvář téměř roztomilá – což bylo slovo, které by se normálně na Eleanor Wolfsonovou nikdy nevztahovalo.

Stylisté upravili Ellii tak, aby vypadala vskutku královsky. Oblékli ji do přepychových sametových šatů a přidali vybrané doplňky. Její obvyklé výrazné barvy a ďábelský škleb nahradil jemný make-up a vážný výraz. Barvy vybrali s ohledem na její novou, blond barvu vlasů.

Lottie sebrala časopis z věšáku.

Binah si postrčila brýle na nose, aby lépe viděla. „Á, panebože!“

Úplně první exkluzivní rozhovor se záhadnou princeznou z Maradovie!

Binah rychle přelétala očima zleva doprava. „Velice zvláštní.“ S pobaveným úsměvem mrkla na Lottii. „Udělalí všechno proto, aby vypadala jako ty!“

„Dej to sem.“ Lottie sebrala časopis, a zatímco četla, Binah se pochechtávala a schovávala si obličej za šálkem čaje.

Binah měla opět pravdu. Nedalo se to popřít. Tahle verze Ellie jako by pocházela z nějaké podivné pohádkové proměny. Byla to kouzelná transformace a Lottie marně přemýšlela, která pomýlená víla kmotříčka za to mohla.

„Otázkou je,“ ozvala se Binah, „čí je to pohádka?“

Lottie poklesla ramena. Zaplavila ji hořkost, stejná, jakou prožívala od chvíle, co byla Ellie pryč. „Pohádky nejsou skutečné.“

Při těch slovech ji pálilo hrdlo, ale vzít zpátky je nemohla. Všechny tyhle nerealistické myšlenky... jí způsobovaly jen potíže.

Už si nemohla dovolit být naivní.

Binah přimhouřila oči a Lottie rychle nasadila svůj nejlepší úsměv, aby si její kamarádka nedělala starosti. „Důležité je,“ pokračovala spěšně, „že se Ellie snaží, co může. Tohle je zřejmě její pokus o scestný vzkaz Jamiemu, kterým mu chce dát najevo, že přebírá odpovědnost za všechny špatnosti své rodiny. Ale je to vzkaz i pro mě – aby mi řekla, že je v pořádku, že si nemusím dělat starosti. Cítím to.“

Binah povytáhla obočí. „A my jí to věříme?“

Lottie polkla poslední doušek, vrátila časopis na věšák a falešný Elliin obraz se v rozích pokrčil.

„Ne.“

2

Když Ellie před třemi lety nastoupila do Rosewoodu, ze všeho nejdřív si všimla stovek květin. Zaplavovaly celý areál sytou vůní růží a levandule. A potom zpozorovala dívku, která byla stejně roztomilá jako ty květiny a kterou Ellie málem zničila.

„Takhle je to správně,“ řekla si.

Kvůli potížím, které její rodina způsobila všem jejím přátelům, ale hlavně Lottii a Jamiemu, konečně musela udělat něco, čím by to napravila, a pokud to znamenalo, že musí vejít do chřtánu školy, která se ji chystala zaživa pozřít, tak ať.

Sv. Agnus, její nová a jednoznačně méně rozkvetlá škola, nebyla hezká, a rozhodně ani klidná. Byla chladná a industriální a jako na většině území Maradovie ani na jejích pozemcích téměř nic nerostlo.

„Mám vás doprovodit dovnitř?“ zeptal se její osobní strážce Samuel, když jí otevřel dveře auta.

Ellie se zatahala za rukáv své modré halenky a snažila si vzpomnout, co jí říkal otcův rádce Simien o vystupování z auta v případech, kdy má na sobě sukni. „Ne, děkuji. Jen... dejte mi ještě chvíličku,“ odpověděla nepřítomně.

Civěla na školu sv. Agnuse, která se nad ní tyčila. Trojúhelníková špiče její černé hodinové věže halila všechno do stínu. Ale nebylo cesty zpět.

Jamie to měl mnohem těžší, připomněla si.

Aniž by o tom věděl, její rodina jej v podstatě po celý život držela jako vězně, a to jen kvůli tomu, kdo byl jeho otec. Ve srovnání s tím, čím si prošel, nebylo tohle vůbec nic.

Byl to však důležitý moment. Skutečná maradovijská princezna měla poprvé pozdravit své spolužáky a stačilo, aby nepokazila vystupování z auta.

Zhluboka se nadechla, zavřela oči a zašeptala: „Co by udělala Lottie?“

Všechno se vytratilo, jako by vyslovila kouzlo.

Myslet na Lottii ji bolelo – byla to silná, svíravá bolest, která zasahovala hrud i břicho. Vlna a úžas v ní poletovaly jako okvětní lístky v bouři. V duchu si představovala Lottii jako tehdy, když ji poprvé uviděla v Rosewoodu: půvabnou, růžolící a usmívající se. Protože ona se vždycky usmívala.

Ellii ten úsměv chyběl. Lottie měla v krvi laskavost a dělila se o ni s celým světem, jako se růže dělí o své květy. To byla skutečná princezna a přesně taková musela Ellie být.

„Děláš správnou věc,“ pošeptala si sama pro sebe.

*

Posunula se na sedadle a diskrétně vystoupila z auta s nohama u sebe. Potom se otočila a sklopila oči, jak to milionkrát viděla u hezkých dívek. „Děkuji, Samueli. To je vše.“

Samuel kývl a posadil se zpátky za volant. Než měla šanci se s ním rozloučit, byl pryč.

To byla jedna z hlavních výhod navštěvování školy v maradovijském hlavním městě Svatá Krystina: nenápadná bezpečnost. Kdyby bylo třeba, mohla by školu chránit celá eskadra královských vojáků a Ellie mohla být zároveň pod neustálým dohledem, jako by nebyla víc než dítě. Tím se stala?

Na rozdíl od minulého roku, který strávila v Rosewoodu, by tady problémy Elliiny rodiny neměly vyvolávat nutnost nepříjemných omezení pro jiné studenty. Její přátelství se roztržila, protože pocházela z královské rodiny lhářů a podvodníků. Jamie zmizel a Lottii od sebe odstrčila, aby ji ochránila před nebezpečím. Ve škole sv. Agnuse stačilo sledovat jen ji.

Železná brána na vrcholu schodiště, kterou za sebou Ellie prudce zavřela, zuřivě zaskřípala. Uvnitř hned zjistila, do jaké míry ji sledují. Jenomže to nebyli její osobní strážci, kdo ji sledoval. Zdálo se, že na ni zírají všichni studenti školy sv. Agnuse – masa námořnický modrých a šedivých uniforem doplněných čapkami a šátky – a vykrucují krk, aby ji lépe viděli.

Když si opatrně razila cestu skrz, všichni v místnosti začali tlučeně šeptat a ukazovat na ni prstem.

„Rozhodně je to ona.“

„Je milé, jak usilovně se snaží hrát svou roli.“

„Vsadím se, že se ve skutečném životě chová jako spratek.“

„Nejspíš proto ji museli držet pod zámkem.“

Bylo k vzteku cítit se takhle odhalená. Ellie začala balit ruce v pěst a čerstvě upravené nehty jí do dlaní vyrývaly pŕlměsíčky.

Došlo jí to těsně předtím, než vybuchla. Přesně s tímhle se musela potýkat Lottie, když poprvé vkročila do Rosewoodu: s šepotem a zvěstmi, které nemohla ovlivnit. A Ellie tu jedinou dívku, kterou tolik milovala, ještě donutila převzít roli portmana a vystavila ji tak tolika potížím. Zatímco Lottie předstírala, že je maradovijskou princeznou, Ellie se mohla volně pohybovat bez jakýchkoli starostí. Veškerá odpovědnost ležela na její nejdražší přítelkyni. Lottie byla to nejlepší, co ji kdy potkalo, zatímco Ellie byla dozajista to nejhorší, co potkalo Lottii. Jak mohla být tak sobecká?

Ellie pomalu uvolnila pěsti, zhluboka se nadechla a zvedla hlavu. Nesměla selhat. Teď ne.

Podívej, Lottie, řekla si. Vidiš mě? Budu dokonalá princezna, takže si už o mě nikdy nemusíš dělat starosti.

V podvědomé touze se ochránit si přitáhla halenku těsněji k tělu a vydala se uměle osvětlenými chodbami do nitra budovy, aby našla svou třídu.

V Rosewoodu měla každá budova a třída svou jedinečnou atmosféru a osobitost, která pramenila ze stovek let nadšení a péče. Ve škole sv. Agnuse to nemohlo být odlišnější. Ellie brzy zjistila, že jsou všechny třídy stejné a každá vypadá jako betonová krabice se třemi okny a jedněmi dveřmi naproti nim. Z oken byl výhled na kamenné schodiště, pokud se člověk nacházel na jedné straně budovy, anebo na hřiště s umělou trávou na té druhé. Nejhorší ze všeho byly starodávné tabule a plesnivé a páchnoucí houby na mazání.

Zvonek zazvonil krátce poté, co Ellie našla svou třídu. Jediný způsob, jak se daly třídy rozeznat jedna od druhé, byly tučné černé číslice na dveřích.

Všechny židle i lavice byly naprosto identické a všechny se okamžitě zaplnily studenty, zatímco Ellie zůstala stát stranou a vyčkávala, až jí někdo řekne, kam patří.

Tohle byli lidé, kterým bude jednoho dne vládnout. Z jejich přimhouřených očí však bylo patrné, že jsou vůči ní stejně chladní jako maradovijské podnebí.

Obyvatelé Maradovie měli povětšinou husté tmavé vlasy, vysoce posazené lícni kosti a silná čela. Když se Ellie rozhlédla po třídě, nedivila se, že má tolik modelek maradovijský původ. Ellie si bolestně uvědomovala svoje vlastní tělo a nedokázala se ubránit srovnání s nejsebevědomějšími dívkami ve třídě. Svou ženskost nesly neuvěřitelně lehce, měly dlouhé, hladké vlasy, našpulené rty, nenucený postoj, pohodlně překřížené nohy.

Ellie taková nebyla. Nejpohodlněji se cítila ve svém brnění z černých vlasů a volného oblečení, v němž se mohla skrýt. Ale na

tom teď nezáleželo. Musela se změnit v dokonalou princeznu. Pro Lottii a Jamieho – to mohla zvládnout.

Jedna dívka s kaštanovými vlasy se naklonila k dívce v lavici před ní a pošeptala jí tak hlasitě, že to slyšela i Ellie. „Proč na nás tak civí?“

A když se Ellie vztekle otočila, obě vyprskly smíchy.

Ellie ucítila na jazyku jahodový lesk na rty, který byla přinucena použít. Jeho chuť byla stejně odporná jako jeho růžová barva. Králův poradce Simien se rozhodl, že je to součástí jeho zaměstnání králova poradce, a pomohl jí obléct se tak hezky, jak to bylo možné, což nebylo snadné, když měl k dispozici jen pruderní šedivou uniformu a modelku s příliš dlouhýma nohama i tělem.

Není divu, že se jí ostatní studenti vysmívali. A aby to bylo ještě horší, uvědomila si, že ta dívka s kaštanovými vlasy měla pravdu – opravdu civěla. Ale princezny neciví – ostatní civí na ně.

S jemným make-upem, naškrobenou uniformou a vlasy pečlivě uhlazenými dozadu a staženými čelenkou měla Ellie pocit, jako by na sobě měla kostým dívky, do jaké se obvykle zamilovala. Neunikla jí přitom ironie, že se po letech, kdy se vyhýbala své roli princezny, ukázalo, že „princezna“ je přesně její typ. Přesně taková dívka jako Lottie.

„Vypadáš ztraceně.“

Ellie sebou trhla, jako by byla přistižena při něčem, co by neměla dělat, totiž při fantazírování o Lottii, přestože přísahala, že ji nechá jít. Otočila se a uviděla vysokého chlapce se širokými rameny, načesanými vlasy a takovým tím vítězným úsměvem, po němž dívky padaly do mdlob. Byl pohledný, s typicky hustým obočím maradovijského lidu a řasami tak silnými, až to vypadalo, jako by použil řasenku. Najednou ji napadlo, že když teď vypadá jako princezna, nejspíš bude nechtěně přitahovat přesně tenhle typ rozmazlených klučíků.